

Amplituner **Cezar Quadro DKS-201 16001**, to pierwszy i jedyny, polski, kwadrofoniczny, tranzystorowy odbiornik radiowy. Był produkowany w 1976 roku (został też wówczas zaprezentowany na Międzynarodowych Targach Poznańskich) i sprzedawany także w następnym roku przez Zakłady Radiowe Diora w Dzierżonowie. Za jego powstanie odpowiada inżynier Stefan Herc – orędownik wdrożenia formatu kwadrofonii w technikach zapisu, nadawania i odtwarzania dźwięku. Konstrukcja została oparta na rozwiązaniach przyjętych w odbiornikach DSH-101 oraz DSH-102 Elizabeth Hi-Fi. Jak informuje producent, zamontowane w urządzeniu „cztery kanały wzmacniacza oraz dekodery kwadrofoniczny SQ pozwalają odtwarzać audycje radiowe i nagrania płytowe w systemie SQ, a także nagrania na taśmie w systemie dyskretnym. Odbiornik można wykorzystywać również do odtwarzania pseudokwadrofonicznego, stereofonicznego lub monofonicznego”. Cezar Quadro ma pięć zakresów odbioru fal (ultrakrótkie, dwa zakresy fal krótkich, i po jednym dla średnich i długich) oraz posiada automatyczną regulację częstotliwości, stabilizującą jego pracę. Na regulowanie pracy urządzenia pozwalają, zamontowane w metalowej płycie czołowej (odróżniającej się od okleinowej obudowy), przełączniki obrotowe i klawiszowe, a także wskaźniki dostrojenia i wyboru stacji. Amplituner łączy w sobie funkcje wzmacniacza elektroakustycznego (amplifier) oraz odbiornika radiowego (tuner), które działają przy pomocy bloku zasilacza, dekodów audio oraz gniazd wejścia/wyjścia. Jest on podstawową częścią zestawów muzycznych. Amplituner Cezar Quadro był sprzedawany z zestawem czterech kolumn głośnikowych Tonsil Zg-25C, w systemie dwudrożnym z obudową zamkniętą (typu „compact”).

System kwadrofoniczny, to pierwszy w historii komercyjny system dźwięku wielokanałowego, nad którym pracowano w latach 70. XX wieku. W transmisji dźwięku – w założeniach pomysłodawców – wykorzystuje on „cztery tory akustyczne zakończone przy odtwarzaniu czterema kolumnami głośnikowymi, z których dwie umieszczone są z przodu, przed słuchaczem, a dwie z tyłu, za nim. Taki sposób rozmieszczenia głośników pozwala na odtworzenie efektów pogłosowych. Stereofonia dwukanałowa nie ma takich możliwości”. Tym sposobem „kwadrofonia czyli stereofonia czterokanałowa pozwala odtwarzać dźwięki powstające w przestrzeni trójwymiarowej, a więc w sposób pełny i niezdeformowany”. System ten, choć pozwalał na stworzenie wrażenia przestrzenności i głębi dźwięku, nie sprawdził się ze względu na wysokie koszty produkcji, a także brak kompatybilności formatu sygnału z odbiornikami, które posiadała większość słuchaczy, w związku z czym zrezygnowano z niego pod koniec lat 70. Do odtwarzania dźwięku w systemach wielokanałowych powrócono dopiero w latach 90., wraz z upowszechnieniem się standardu Dolby Surround.